

Arrest

nr. 151 499 van 1 september 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 februari 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14*ter*). De bestreden beslissing werd op 28 februari 2015 aan verzoeker betekend.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 april 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, geboren te B. op [...1979].

Op 26 mei 2010 is verzoeker in het Turks consulaat te België in het huwelijk getreden met mevr. S. O, die de Turkse nationaliteit heeft.

Op 27 mei 2010 diende verzoeker een verzoek om toelating tot verblijf in bij de stad Gent, als familielid van mevrouw O.

Op 2 augustus 2010 besliste de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag (bijlage 15ter).

Op 5 november 2010 wendde verzoeker zich samen met mevrouw O. tot de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de stad Gent met het oog op de erkenning van het huwelijk. Nadat het huwelijk werd erkend, diende verzoeker een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet in.

Op 16 mei 2012 werd verzoeker in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig voor één jaar. Deze A-kaart werd vervolgens telkens met een jaar verlengd, en dit voor het laatst tot 11 februari 2015.

Op 31 oktober 2014 deed mevrouw O. een aangifte van schijnhuwelijk.

Op 16 november 2014 werd een woonstcontrole uitgevoerd, waaruit bleek dat verzoeker en mevrouw O. niet langer samenwonen. Mevrouw O. verduidelijkte dat zij een procedure om uit de echt te scheiden zou hebben opgestart.

Op 19 november 2014 werd aan verzoeker gevraagd om binnen de 30 dagen alle nuttige documenten over te maken in het kader van een onderzoek naar de mogelijke beëindiging van het verblijfsrecht.

Op 4 februari 2015 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Dit is de bestreden beslissing.

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2. eerste lid. 2°).

Op basis van de gegevenshistoriek van het Rijksregister blijkt dat betrokkene dd 24.01.1999 in het huwelijk trad te K./Turkije met de genaamde K. G. (RR xxx). Na een huwelijk dat 9 jaar duurde werd dd 16.01.2008° de echtscheiding uitgesproken, vervolgens trad betrokkene dd 26.05.2010 (opnieuw) in het huwelijk op het Turks Consulaat te Antwerpen met de genaamde Ô.S. (RR xxx).

Uit het één en ander blijkt echter dat het 2e huwelijk van betrokkene er niet op gericht was een duurzaam huwelijks- en gezinsleven gezinsleven in België uit te bouwen, zoals blijkt uit de volgende gegevens:

Op 20/10/2014 kwam mevrouw O.,S. langs met een vriendin om een aangifte te doen van een schijnrelatie bij de gemeente Gent. De heer S. is in het bezit van een A kaart met geldigheidsduur 11.02.2015 op basis van gezinshereniging met mevrouw O., wettelijke basis art 10 van de wet van 15.12.1980. Middels de bijstand van een tolk legt mevrouw de volgende verklaring af: "Mevrouw heeft hier geen familie, zij was een ideaal slachtoffer voor een schijnhuwelijk. Ik zei al eerder tegen haar dat ze niet mocht trouwen met hem, ik had al van in het begin een slecht gevoel. Ik heb wel een paar jaar geen contact met haar gehad. Mevrouw heeft niemand hier. Mijnheer wou ook nooit kinderen met haar. Hij heeft hier verklaard dat zijn zonen niet meer in leven zijn, maar die leven nog! Waar zijn de kinderen dan? De kinderen leven bij de moeder in Turkije. Ze willen de kinderen naar België over brengen. Wist mevrouw daar niets over? Dat wist zij niet in het begin. Deze zaterdag is de bom gesprongen, hij woont sinds dan niet meer bij haar. Wat is er dan gebeurd? Ik ging naar een feestje bij haar thuis. Ik heb daar

mijn gedacht gezegd, dat ze dat niet mocht pikken van haar man, ik bedoel dan het overbrengen van de kinderen en toen is de bom is ontploft. Ze bedreigden me en ook haar. Hoe is mevrouw daar achter gekomen? Zij had twijfels en die werden sterker. Haar man ging in april 2014 naar Turkije. Hij werd ook agressief tegen haar. Hij is nog samen met zijn vrouw, ze zijn al 20 jaar samen. Mevrouw toont een foto van hem en zijn 1ste vrouw op haar smartphone. Deze foto stond ook op zijn Facebook, maar die is nu geblokkeerd. Zijn Facebook is geblokkeerd. Daarvoor stonden er foto's op. Op 15/10/2014 kreeg mevrouw een sms van zijn 1ste vrouw uit Turkije. De tolk leest het sms-bericht in het Turks voor: "Het huwelijk van mij en S. is echt". In september 2014 is hij terug met haar getrouwd en gaven ze terug een feest. Sinds april 2014 hebben ze haar bedreigd, totdat ik terug in het spel kwam. We gingen al naar Sint-Amandsberg voor de schrapping van mijnheer op haar adres. R., een kozijn van hem, daar ben ik ook heel bang voor. Mijnheer werkt als zelfstandige bij R. R woont in Hamme. De familie is gekend voor fraude en vervalsing in papieren. Ze werken ook met Bulgaren. Heeft hij al geweld tegen mevrouw gebruikt? Hij was agressief en nam haar al bij de keel. Ik wil dat dit stopt, maar ik wil wel beschermd worden. Ik ben bang en voel me misbruikt."

De gegevenshistoriek van het Rijksregister vermeld op datum van 30.10.2014 een adreswijziging: [...]. Een negatieve woonstcontrole dd 16.11.2014 op het adres [...] is vervolgens negatief: als reden geeft mevrouw aan dat een echtscheidingsprocedure is ingezet.

Op datum van 19.11.2014 verstuurd onze dienst het volgende schrijven naar betrokkene ; In het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 13§4 derde lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht.

Op datum van 15.01.2015 worden de volgende documenten overlegd, verwijzend naar ons schrijven dd 19.11.2014:

- Inkomstenbewijzen periode 2011-2014, bewijs van behoorlijke huisvesting (geregistreerd huurcontract)*
- bewijs aansluiting ziektekostenverzekering,*
- bewijs van goed gedrag en zeden.*

Het uittreksel uit het strafregister (Model 1) bevat de volgende opmerkingen:

2 veroordelingen en / of maatregelen:

23.05.2013 Rechtbank van Eerste Aanleg Gent : Gebruik van valse stukken : 6 maanden gevangenisstraf en 100 Euro

24.06.2014 Rechtbank van Eerste Aanleg Gent: Sturen zonder houder te zijn van een rijbewijs.

Wat betreft de bepalingen van art 11, 2°, voorlaatste lid: gelet dat betrokkene ongeveer 29 jaar van zijn leven in Turkije doorbracht (betrokken werd in 1979 geboren) en sinds 2009 in België verblijft, kunnen de sociale en culturele banden niet vergeleken worden met de banden die betrokkene heeft met Turkije, waardoor op basis van integratie het verblijfsrecht niet behouden wordt (dat verkregen werd op basis van zijn gezinshereniging). Indien betrokkene een verder verblijf wenst te behouden op basis van zijn tewerkstelling in België, kan hij desgevallend op deze basis een verblijfsrecht aanvragen.

Gelet dat betrokkene een vrouw en kinderen heeft in Turkije: door een intrekking van zijn tijdelijk verblijf en een terugkeer naar zijn land van herkomst houdt dit feitelijk in dat hij zich terug bij zijn gezin kan voegen. Betrokkene reisde recent nog af naar Turkije, waar hij mogelijk (opnieuw) in het huwelijk trad met zijn 1e echtgenote.

Het is dan ook de logica zelve dat betrokkene geen verder tijdelijk verblijfsrecht kan ontlenen op basis van zijn familiale binding met zijn in België verblijvende echtgenote die slachtoffer is van de malafide houding van betrokkene met als doel een verblijfsrechterlijk voordeel te bekomen. De veroordeling voor fraude op het strafregister van betrokkene ligt in dezelfde lijn van zijn houding.

Indien betrokkene de intenties heeft om via de techniek van 'Carroussel' achteraf zijn familie in Turkije naar België te laten reizen op basis van de procedure gezinshereniging artikel 10 van de wet van 15.12.1980, zal dit doel middels de huidige beslissing niet bereikt worden.

De A- kaart van betrokkene met Nr B175470673 afgeleverd te Gent met geldigheidsduur 11.02.2015 dient te worden ingetrokken.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

2. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste en enig middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van de artikelen 10 en 11, § 2, eerste lid, 2°, tweede lid en voorlaatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Verzoeker voert eveneens een manifeste beoordelingsfout aan.

Hij licht zijn enig middel toe als volgt:

“

1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2.

Dat verzoekers verblijfskaart in strijd is met het art. 11§2, tweede lid Vw. welke stelt dat de op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing enkel mag getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

Dat derhalve verzoekers verblijfskaart anno 2015 niet meer kon ingetrokken worden.

3.

Dat verder dient te worden vastgesteld dat geenszins verzoekers verblijf kan ingetrokken worden enkel en alleen op basis van de verklaringen van zijn echtgenote, die een echtscheidingsprocedure zou hebben ingeleid en stelt dat haar huwelijk een schijnhuwelijk betreft.

Dat het immers de rechtbank van eerste aanleg, en niet de Dienst Vreemdelingenzaken, bevoegd is om zich uit te spreken of het huwelijk al dat niet een schijnhuwelijk is.

Dat geenszins op basis van de verklaringen van de echtgenote alleen, zonder dat verzoeker zelf hierover voorafgaandelijk gehoord werd, verweerder kan beslissen dat verzoeker “niet of niet meer een werkelijk huwelijks-of gezinsleven met de vreemdeling, die vervoegd werd, onderhoudt”.

Dat er sprake is van schending van verzoekers rechten van verdediging, de hoorplicht en de recht op een eerlijk proces (art. 6 EVRM).

Dat verzoeker zich geenszins voorafgaandelijk op een afdoende manier heeft kunnen verdedigen. Dat verweerder heeft nagelaten verzoeker voorafgaandelijk te horen. Dat de bestreden beslissing de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht schendt. Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

4.

Art. 11 §2, voorlaatste lid, Vw. stelt uitdrukkelijk : “Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”.

Dat evenwel verweerder geenszins op een afdoende manier bij het nemen van de bestreden beslissing heeft rekening gehouden met verzoekers sedert 2011 onafgebroken tewerkstelling als bedrijfsleider in België, waarvan hij de bewijsstukken aan verweerder heeft overgemaakt.

Dat deze tewerkstelling erop wijst dat verzoeker in de Belgische samenleving geïntegreerd is, instaat voor zijn inkomsten en niet afhankelijk is van de Belgische staat.

Dat daarnaast verzoeker in België instaat voor inkomsten om ondermeer zijn in Turkije verblijvende kinderen te onderhouden. Het wegvallen van deze inkomsten is zeker niet in het belang van deze kinderen!

Ook met deze sociale en financiële banden, met name de op hem rustende onderhoudsverplichting en de noodzaak van het voortduren ervan, dient rekening te worden gehouden alvorens een intrekkingbeslissing wordt genomen. Dat verweerder geenszins, alvorens een beslissing te nemen, voorafgaande voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat er geenszins werd rekening gehouden met de duur van verzoekers verblijf in België en met de sociale en financiële banden met zijn land van herkomst.

Dat er sprake is van schending van art. 11 §2, voorlaatste lid, Vw., van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.”

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de betrokkene niet of niet langer een werkelijk huwelijks- en gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd, onderhoudt. Dit laatste wordt verder gemotiveerd door verwijzing naar het feit dat de echtgenote van verzoeker aangifte heeft gedaan van een schijnrelatie bij de stad Gent, waarin zij onder meer heeft verklaard dat haar echtgenoot ondertussen weer gehuwd zou zijn met zijn eerste echtgenote waarvan hij gescheiden was en met wie hij kinderen heeft, en dat deze laatsten wel degelijk nog zouden leven, in tegenstelling tot de eerdere verklaringen van verzoeker. Mevrouw O.S. verklaarde eveneens dat de echtscheidingsprocedure werd ingezet. De gemachtigde verwijst eveneens naar een adreswijziging en een negatieve woonstcontrole van 16 november 2014. Vervolgens wijst de gemachtigde in de bestreden beslissing eveneens op het feit dat hij per schrijven van 19 november 2014 aan betrokkene de mogelijkheid heeft gegeven alle elementen aan te brengen, die verzoeker nodig achtte om in het kader van een beëindiging van het verblijf, zijn culturele en sociale banden, de aard en hechtheid van de gezinsband en de duur van zijn verblijf aan te tonen. Verder volgt dan een gedetailleerde motivering omtrent de stukken die werden overgemaakt en het feit waarom deze niet kunnen worden weerhouden om niet tot de bestreden intrekking van verblijf over te gaan.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2

De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° [...];(1)

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° [...];

4° [...].

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer is geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis van het 2° en 4° kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.”

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Vooreerst voert verzoeker aan dat de intrekking van de verblijfskaart in strijd zou zijn met het tweede lid van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet nu er al 3 jaar zouden verstreken zijn sedert de afgifte van de verblijfstitel. Met verweerder moet de Raad echter vaststellen dat verzoeker op 16 mei 2012 in het bezit werd gesteld van de A-kaart, dermate dat de bestreden beslissing wel degelijk werd genomen binnen de bedoelde termijn van drie jaar.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen, evenmin als een manifeste beoordelingsfout.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

In het volgende onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het EVRM. Het is echter vaste rechtspraak dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied van vreemdelingen niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben terwijl artikel 6 van het EVRM betrekking heeft op burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken (EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk, §40; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askorov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië, §98; GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, overweging B.24.1; GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.; RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002; nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

Een schending van artikel 6 van het EVRM kan niet worden aangenomen daar de thans bestreden beslissing niet kadert in het burgerlijk of strafrecht.

Verzoeker voert eveneens een schending aan van de hoorplicht in het kader van de rechten van verdediging. Voor het Hof van Justitie maakt het recht te worden gehoord voorafgaandelijk aan elke beslissing die op ongunstige wijze zijn belangen kan beïnvloeden, deel uit van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 11 december 2014, Khaled Boudjlida, C-249/13, § 34.) Dit hoorrecht garandeert aan elke persoon de mogelijkheid om op een nuttige en effectieve wijze zijn standpunt kenbaar te maken in de administratieve procedure en voor het nemen

van een beslissing die zijn belangen nadelig kan beïnvloeden. Dit heeft tot doel dat de bevoegde overheid op nuttige wijze met alle pertinente elementen rekening kan houden. De nationale overheid moet het dossier dermate kunnen samenstellen dat hij met volledige kennis van zaken een beslissing kan nemen, die op afdoende wijze wordt gemotiveerd (HvJ 11 december 2014, Khaled Boudjlida, C-249/13, § 36, 37 en 59) .

Verzoeker meent vooreerst dat het verblijf enkel werd ingetrokken op basis van de verklaringen van zijn echtgenote die gesteld heeft dat een echtscheidingsprocedure is gestart en stelt dat haar huwelijk een schijnhuwelijk betreft en dat hij hieromtrent niet correct werd gehoord. De Raad kan dit niet volgen.

Ook al is het duidelijk dat de verklaringen van de echtgenote een rol hebben gespeeld in de bestreden beslissing, toch kan niet worden bijgetreden als zouden haar verklaringen de enige grond geweest zijn voor de bestreden beslissing. De gemachtigde heeft immers eveneens verwezen in de bestreden beslissing naar de adreswijziging vermeld in het Rijksregister op 30 oktober 2014 en naar de negatieve woonstcontrole van 16 november 2014. Deze elementen worden door verzoeker niet betwist en vinden ook steun in het administratief dossier.

Bovendien weze het vastgesteld dat de gemachtigde heel duidelijk op 19 november 2014 aan verzoeker heeft gecommuniceerd, in het kader van artikel 13, § 4, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat in het kader van een beëindiging van het verblijf verzoeker alle documenten kon aanbrengen aangaande de aard en de hechtheid van de gezinsband, zijn duur van zijn verblijf in het Rijk en het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het herkomstland. Verzoeker heeft hier overigens van gebruik gemaakt en heeft op 15 januari 2015, voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing, verwijzend naar dat schrijven tal van stukken overgemaakt. Bijgevolg meent de Raad dat verzoeker op effectieve en afdoende wijze zijn standpunt heeft kunnen kenbaar maken alvorens ten aanzien van hem deze nadelige bestreden beslissing werd genomen, ook al is dit in het kader van een schriftelijke procedure (*a contrario* RvS 19 februari 2015, nr. 230.257, zaak waarin betrokkene geen schrijven ontving in het kader van het socio-economisch onderzoek). Verzoeker houdt in deze eveneens een zeer theoretisch betoog daar hij niet weerlegt dat hij niet langer werkelijk een huwelijks- of gezinsleven onderhoudt. Er kan immers maar een schending van het hoorrecht worden vastgesteld, indien de betrokkene elementen aanvoert die, had hij die voorheen kunnen voorleggen, tot een eventueel ander besluit hadden kunnen aanleiding geven (HvJ 10 september 2013, PPU, M.G. en N.R./Staatssecretaris van veiligheid en justitie , C-383/13, §40).

Een schending van het hoorrecht in het kader van de rechten van verdediging is niet aannemelijk.

Nu verzoeker de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht niet op een andere wijze toelicht, kan worden volstaan met hetgeen *supra* werd uiteengezet. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de motiveringsplicht wordt evenmin aangenomen.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Tot slot meent verzoeker dat artikel 11, § 2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet, alsook de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werden geschonden nu niet op afdoende wijze met de onafgebroken tewerkstelling als bedrijfsleider sedert 2011 zou rekening gehouden zijn. Hij stipt aan dat deze inkomsten noodzakelijk zijn om zijn in Turkije verblijvende kinderen te onderhouden en aan zijn onderhoudsplicht te voldoen. Bijgevolg zou de gemachtigde niet op afdoende wijze rekening gehouden hebben met zijn sociale en financiële banden in het herkomstland.

Zoals *supra* gesteld is het socio-economisch onderzoek conform de inhoud van artikel 11, § 2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet wel degelijk gebeurd, ook al maakt de gemachtigde melding van artikel 13, § 4, derde lid van de Vreemdelingenwet. De bewoordingen van beide bepalingen sluiten zeer nauw bij elkaar aan, de eerstvermelde bepaling heeft betrekking op het socio-economisch onderzoek bij een beëindiging van verblijf, de tweede bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, hetgeen *in casu* beiden aan de orde is. Verzoeker heeft door het schrijven van de gemachtigde van 19 november 2014 de mogelijkheid gekregen alle documenten in verband met diens tewerkstelling in België en langdurig verblijf voor te leggen, waar verzoeker eveneens gevolg heeft aan gegeven.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde niet heeft betwist dat verzoeker instaat voor zijn inkomsten en niet afhankelijk is van de Belgische staat, weliswaar was de gemachtigde hieromtrent van oordeel dat zijn sociale banden met België niet opwegen met de banden die hij heeft met Turkije, nu hij ongeveer 29

jaar van zijn leven in Turkije heeft doorgebracht en zijn kinderen daar verblijven. Bijgevolg kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat geen rekening werd gehouden met de duur van zijn verblijf in België. De gemachtigde stelt heel specifiek met betrekking tot de tewerkstelling dat hij desgevallend op die basis een verblijfsrecht kan aanvragen. De Raad kan dienaangaande geen onredelijke beoordeling in hoofde van de gemachtigde ontwaren. Zoals verweerder in de nota aanstipt, en dit wordt niet door verzoeker betwist en lijkt gestaafd door elementen uit het administratief dossier, heeft verzoeker nooit gewag gemaakt van het feit dat hij kinderen heeft uit een vorig huwelijk in Turkije, die hij op grond van zijn verrichte werkzaamheden in het Rijk dient te onderhouden, wel integendeel wenst hij juist zijn verblijfsrecht te behouden op basis van een ander huwelijk in België. Het komt wel degelijk aan de verzoeker toe om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en de gemachtigde van alle pertinente elementen op de hoogte te brengen. De gemachtigde heeft juist rekening houdend met de sociale en financiële banden in het herkomstland bijkomend terecht vastgesteld dat de bestreden beslissing hem toestaat zich terug te voegen bij zijn gezin in Turkije.

Een onzorgvuldig onderzoek of een onafdoende motivering in hoofde van de gemachtigde kunnen geenszins worden vastgesteld, indien verzoeker de gelegenheid die hem door de gemachtigde wordt geboden, met name via het schrijven van 19 november 2014, niet ten volle benut om melding te maken van het feit dat zijn werkzaamheden in België essentieel zijn om diens kinderen in Turkije te onderhouden.

Een schending van artikel 11, § 2, tweede lid en voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet of van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Waar verzoeker in de aanhef van zijn middel eveneens de schending van artikel 10 van de Vreemdelingenwet aanvoert, kan enkel worden vastgesteld dat hij nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt, dermate dat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES